

L'exquisidesa del teatre d'objectes pren La Planeta amb «El cap als núvols»

Playground va guanyar el premi FAD Sebastià Gasch amb aquest espectacle

DANI CHICANO / Girona

● *El cap als núvols. Jo de gran vull ser dibuix animat* és un espectacle de teatre d'objectes que, a través de la utilització de joguines, parla del món dels adults. No és un espectacle infantil, però sí que és per a tots els públics. Es tracta d'una peça sense text, amb una poètica molt especial. Es pot veure avui (19 h), a la sala La Planeta.

Xavier Bobés, actor i titellaire inquiet, va crear Playground, una companyia de teatre visual, l'any 2003. En el seu dossier de premsa, Bobés explica que la companyia és «un joc escènic, un mètode de treball i investigació del món de l'objecte quotidià, dotant-lo de nous discursos en contextos sorprenents que tenen cabuda en un món imaginari». La llavor de tot això es troba en els cinc anys invertits en l'àmbit de la manipulació d'objectes amb la companyia teatral La Vuelta. El pri-

mer fruit va veure la llum el 2004, i és l'espectacle que es podrà veure avui a Girona. Bobés explica que el que pretén és «jugar com nens explicant històries d'adults», utilitzant alguns titelles, nines de porcellana i diverses joguines per parlar dels adults des de la visió de l'infant, simbolitzat per aquestes joguines. L'espectacle, molt íntim, delicat i poètic, evoca els records d'infància de l'espectador, que es troba molt al damunt de tot el muntatge, al qual l'afavoreixen

Una imatge d'*El cap als núvols*. / PLAYGROUND

les sales petites com la gironina. No es tracta d'un espectacle complex, perquè tampoc explica una història concreta, sinó que està compost d'imatges, històries breus, fragmentades, que suggereixen més que mostrar, de manera que, explica Bobés, «tant els adults com els nens hi entren a la seva manera, segons la seva experiència; cadascú crea la seva història personal». L'espectacle parla de la soledat, centrant-se en les vivències d'un ésser femení a partir del dia que és

abandonada per la persona estimada i viu un procés d'adaptació a la nova situació: la soledat, els records, els desitjos frustrats, el desconsol i un nou enamorament.

Es tracta d'un espectacle que barreja de manera equilibrada llenguatges diversos com la música, la dansa i la manipulació d'objectes, que conté tots els ingredients necessaris per sorprendre gratament l'espectador que corri el risc de comprar l'entrada i es deixi seduir per un espectacle poc usual.

teatre | «contra el progrés»

Imatge de l'espectacle *Contra el progrés*. / EL PUNT

Sense ànima

► **Autor:** Esteve Soler.

Direcció: Joan M. Segura.

Interpretació: Dani Arrebola, Txell Botey i Xavi Idáñez.

Lloc i dia: Sala La Planeta, 12 de març del 2010.

JOAQUIM ARMENGOL

De vegades les nit més fredes comporten aronsament i quietud, l'ànim d'estar-se arrodós de la climatologia més virulenta i empipadora. En dies com aquest un pot contemplar la desoladora buidor d'una sala d'espectacles, on el gruix de butaques resten sense ànima i amb pena. Així era divendres, a la magnífica sala La Planeta, mentre la Companyia Teatre al Detall posava en escena la seva mirada particular entorn de l'espasme del progrés. Éssers enfrontats a una realitat sobrepasada en què l'element humà queda a mercè de la basta idea il·lustrada, dèspota i inalterable, d'avangament continuat. Cap a on? La intensió sembla suscitar algunes qüestions de tipus intern, enfrontant l'ètica i la moral a la vida quotidiana i al seu desenllaç. El punt de partida planteja situacions amb un element inflat de surrealisme o d'absurd assumint el fet amb una naturalitat fresquíssima: una poma gegant al menjador de casa, posem per cas; amb la intenció de provocar en l'espectador alguna sacsejada que, desafortunadament, gairebé mai no s'esdevé. El problema ve dels textos, de la brometa superficial en què se sostenen, previsibles, allisonadors i amb ben poc calatge; diàlegs que ni treuen espurnes, ni són acerats ni, en realitat, diverteixen massa, més aviat petrifiquen l'ànim.

L'escenografia, en canvi, és original i de gran senzillesa, la seva efectivitat dona un cert joc grotesc a l'espai. Damunt el quadrat d'una catifa verda hi ha un munt d'objectes sobreposats, en definitiva, un munt de deixalles: en horitzontal una nevera, on s'hi recolza una rentadora i aparells varis, com plaques d'ordinador, un televisió, una batedora, un ventilador, la planxa, una gàbia-rellotge amb una poma, etc... Tot d'un gris compacte de gran vistositat i que permet una bona recreació amb els actors. Les coreografies, que serveixen d'introducció i de nexa entre els set esquetxos, donen un aire distès i enjogassat que s'agraeix, tenen un ritme encertat i la mesura que lliga molt bé amb la il·luminació acurada. És, en definitiva, el que funciona millor. El treball dels actors és viu, esforçat i correcte, tampoc hi ha massa on agafar-se. El to i la dicció d'algun d'ells és, però, la demostració del mal que pot fer una televisió autònoma amb les seves paròdies climàtiques tan populars. De totes les escenes, la darrera, les foques, és l'única que produeix un efecte acolorit i corrosiu de debò, fent la volta a uns fets impactants, vincula el dolor a una amarga visió d'empatia. Tot i que la idea és treta d'una famosa pel·lícula de simis, la transposició és intel·ligent i punyent; de fet, el que manca a la resta. Llàstima.

BMF2010
WWW.BLACKMUSICFESTIVAL.COM
del 5 al 26 de març de 2010 / Salt

SUITCASE BROTHERS
14/03/10 . 19h, Can Serrallonga, Salt
gratuit

THE MIDNIGHT ROCKETS
14/03/10 . 22h, Bar El Cerele, Girona
gratuit

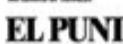
PATROCINADORS:

AMB EL SUPORT DE:

MEDIOS OFICIALS:

ORGANITZACIÓ:

COL·LABORADORS:

